

April 2021

Met deze maandelijkse nieuwsbrief willen we stilstaan bij het Woord van Leven van de maand en ervaringen delen. We kijken naar het Woord van Leven met de ogen van de Kerk en de parochies. En we vertellen wat er allemaal rondom ons gebeurt in de parochies. Op die manier willen we elkaar bemoedigen.

“Ik ben de goede herder, een goede herder geeft zijn leven voor de schapen” (Johannes 10,11)

Als verantwoordelijke van een dienst binnen het bisdom ben ik er mij steeds meer van bewust dat mijn eerste opdracht erin bestaat voor mijn collega's te zorgen. Wat voor zin heeft het grootse projecten uit te voeren als mijn collega's niet eerst het gevoel hebben gesteund, gewaardeerd en begeleid te worden op hun levensweg en als deze mooie projecten niet de vrucht zijn van een ervaring van broederlijk leven onder ons.

Een paar dagen geleden zat ik in een videovergadering met het team waarvoor ik verantwoordelijk ben. Terwijl er verschillende belangrijke punten op de agenda stonden, begon een van de collega's haar ontmoediging te uiten, haar onbehagen in deze moeilijke periode van covid-maatregelen.

Ik had de agenda voor ogen en wilde dat het vooruitging; we moesten samen belangrijke beslissingen nemen en het geklaag stoorde me. Vooral omdat een andere collega ook haar hart begon te luchten.

Ik twijfelde tussen doorgaan met de vergadering of de tijd nemen om te luisteren. Ik koos ervoor assertief door te duwen om de doelen te bereiken die ik voor de vergadering had gesteld. Maar het liet me achter met een bittere smaak. Na de vergadering voelde ik een stemmetje zeggen: "Bel deze collega om voor haar te zorgen als een moeder die zich bekommert om haar kind dat pijn heeft en luister naar haar". Tegelijkertijd hielden andere innerlijke stemmen me tegen: "Nee, je hebt geen tijd, je hebt al veel voor haar gedaan, en deze collega gaat je tijd verspillen." Tweestrijd! En dan was er altijd dat stemmetje in mijn hart: "Bel haar!"

Ik begreep dat het de Heilige Geest was die aan mijn deur klopte en ik besloot naar hem te luisteren. Meer dan een uur lang stortte deze collega haar leed en haar persoonlijke problemen uit; ik luisterde en luisterde. Vele "goede ideeën" om haar te helpen gingen door mijn hoofd, maar ik voelde dat dit niet het moment was. Ik moest blijven ontvangen ... in mij wat zij met mij deelde.

Op een bepaald moment bedankte ze me voor mijn telefoontje en mijn luisterend oor en ik kon haar eenvoudigweg woorden zeggen die uit mijn hart kwamen. Het was alsof Jezus deze woorden tot haar wilde spreken via mij. De woorden die ik tegen haar zei kwamen van elders, van verder weg, ik was als een kanaal van Gods liefde voor haar. Deze ervaring was zeer sterk voor mij; ook ik heb de liefde van God aangeraakt. Na dat telefoontje kon ik Hem alleen maar danken voor zoveel wonderen... Ja, Hij is echt de Goede Herder!

Marie

HEB JE ZELF OOK EEN ERVARING OM TE DELEN? ANN.STEVELINCK@TELENET.BE